

или је у приједлогу, затим оцјену уставности кантоналног устава или кантоналног закона кога је усвојило то законодавно тијело, затим предложеног или усвојеног прописа који је донио орган федералне, кантоналне или опћинске власти.

Исто тако, Суд је надлежан за одлучивање о уставном питању које се појави у поступку пред Врховним судом Федерације или пред кантоналним судом. Надлежан је да одлучује о смјени предсједника и допредсједника Федерације Босне и Херцеговине, након што о подношењу таквог захтјева одлуче оба дома двотрећинском већином гласова, као и о приговору на одлуку надлежног суда којом се одлучује о имунитету. Захтјев за давање мишљења о одређеном питању, Уставном суду могу поднијети само замјеници премијера Федерације БиХ.

Одлучивање о виталном националном интересу на разини Федерације, кантона и града Мостара, такође је у надлежности Уставног суда. То се дешава у случају када двотрећинска већина једног од клубова конститутивних народа у Дому народа Парламента Федерације БиХ, скупштини кантона, градском вијећу, сматра да се предложени закон, други пропис или опћи акт односи на витални национални интерес, тада се у поступку доношења тог закона гласа по принципу виталног интереса. О овој надлежности одлучује Вијеће за заштиту виталних интереса при Уставном суду које се састоји од седам судца, по два из сваког конститутивног народа и један из реда осталих кога именује Парламент Федерације Босне и Херцеговине из реда судца.

У материјалноправном смислу Уставом је само прописано да „заштиту права на локалну самоуправу осигурава Уставни суд“. Тако су Уставном суду остављене широке могућности да у конкретним случајевима одлучује о садржају и облицима заштите права на локалну самоуправу. Устав Федерације Босне и Херцеговине не прописује потпуније и прецизније одредбе о садржају права на локалну самоуправу. Вијеће Европе у овој области успоставило је међународне стандарде усвајањем Европске повеље о локалној самоуправи. Увођењем уставно-судске заштите локалне самоуправе, испуњен је један од темељних захтјева Европске повеље. Локална самоуправа је у свим демократским државама уставно право локалног становништва да самостално управља тзв. локалним пословима. Полазећи од ових међународних стандарда и од домаћих уставних и законских рјешења, Уставни суд својом јурисдикцијом мора осигурати да се они у пракси и реализурају. При томе ће се, дакако, суочавати са потребом да у одређеним случајевима, као у прејудицијалном питању, одлучи о уставности или законитости прописа и других аката којима се, по мишљењу подносиоца захтјева, угрожава право на локалну самоуправу. Значајну новину у заштити права на локалну самоуправу представља и проширивање круга овлашћених предлагача у овим споровима, који су већ истакнути.